

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOLMU-BĂLĂUNȚESCU, MIHAELA

Aripi de fluture / Mihaela Holmu-Bălăunțescu. - Vaslui :

Media Sind, 2018

ISBN 978-606-755-110-5

821.135.1

ISBN 978-606-755-110-5

Bun de tipar, mai 2018

Editura MEDIA SIND

Str. Donici, nr.2

Tel./fax: 0235 315008; 0723 359148

E-mail: sindmedia@yahoo.com

Mihaela Holmu-Bălăunțescu

Aripi de fluture

Editura MEDIA SIND
VASLUI – 2018

Niciodată nu s-a întrebat dacă se poate trăi și altfel față de cum se desfășurază primii șase anișori din viață. S-a născut într-o localitate din imediata apropiere de Sfântul Gheorghe unde era un sătuc respectat de sași. Provenea dintr-o familie bine înrădăcinată formată din bunici preoti și învățători care erau strâns legați de glie și obârșii. Și acum avea în minte acel tablou al casei sale, o construcție de altfel destul de impunătoare așezată pe două nivele, susținută din barne de lemn, încadrate într-o broderie maiestuos sculptată. Aceasta te conducea într-un vestibul larg ce era ancorat de un șir de draperii grele din catifea verde. Soarele pătrundea jucăuș prin geamurile mari ce mărgineau fațada, razele lui tinzând să ajungă obraznice până sub imensa scară ce se deschidea primitoare imediat în fundalul încăperii. Pașii îți erau urmați de un scârțit ușor și leneș al lemnului din pardoseală proaspăt lăcuită. Din camerele de la etaj izbucneau doar clinchete de veselie. De aici te pierdeai într-un peisaj splendid ce se vedea de pe verandă. Se contura în vale o poieniță viu colorată în verde cald ce se deschidea larg la bază și de unde curgea liniștit și agale în aceeași cadență

un pârâiaș de apă cristalină. Aceasta șerpuia apoi după fiecare denivelare de relief până undeva departe în zare. Apoi îți opreai privirea pe trei coline înalte acoperite de brazii ce încadrau casa ca într-o îmbrățișare caldă. Ceața dimineții te făcea să crezi că totul plutește în nori pufoși.

Trebuia să pătrunzi cu toata ființa în această splendoare a naturii care avea să te farmece în întregime. Doisprezece mesteceni ce înconjurau curtea cu a lor scoarță albă păreau niște strejleri bine înfipti vrând parcă să zică ” pe aici nu se trece cât vom dăinui ,, .

Și-l imagina pe tatăl său un om înalt frumos cu fruntea lată și privirea deschisă, cu o voce tunătoare dar în același timp dulce și care de fiecare dată îi lua apărarea când făcea câte o boacănă:

„-Lasă Amalia, zicea el, e doar un copil! Are timp destul pentru grijile vieții...” iar Amalia, soția lui și mama sa, o ierta. Aceasta era o femeie de un calm aparte și de o bunătate sfidătoare, cucerea pe oricine îi ieșea în cale, iar frumusețea ei aducea o rază de lumină în acest ținut îndepărtat. Între cei doi soți plutea acea armonie de iubire profundă și respect care pe micul copil zvăpăiat îl fascina. Fetița purta cosițe groase și negre. Era înaltă, prea înaltă pentru vârsta ei și destul de slabă. Avea piele albă iar obrăjorii brăzdați de dungi rozalii și catifelate care se adânceau până sub doi ochi negri, mari, curioși ca

două mărgele jucăușe. Se născuse dintr-o mlădiere de vise frumoase în această casă plină de iubire...aici era mica ei familie, universul ei și nimic nu avea să prevestească că această liniște și pace se va rostogoli ca o buturugă la vale fără cale de întoarcere.

Era toamna anului 1950 când școlile germane au fost preluate de către stat, atunci s-a înfăptuit naționalizarea caselor, mai ales cele susținute de către sași. În urma înțelegerii guvernului român din acea perioadă și cel din R.F.G. abia în 1970 au putut pleca benevol multe familii din România spre Germania, se estimează la circa 200000 persoane.

Deci revenim înapoi la acea perioadă de tristă amintire pentru multe familii care au suferit după acel episod, în mare parte fortuit de către autoritățile comuniste.

Astfel într-o seară fetița surprinde fără să vrea o discuție, care după tonul folosit de părinții săi , părea foarte îngrijorătoare:

-Nu putem ceda! răspunse mama....nu cred ca vor merge atât de departe...

-Îi cred în stare de orice Amalia! știu deja de mai bine de treizeci de familii care au plecat în Germania și care ar putea să ne ajute și pe noi să facem același lucru..gândește-te la copilul nostru, aici în țară nu va avea niciun viitor, nu o vor lăsa măcar nici să studieze in vreo facultate. Cunosc cazuri în care

copiii studenți fiind, au fost dați afară din universități pe motive puerile.

Se așternu o liniște grea ca de mormânt, după care tatăl cu glasul stins continuă:

- Am fost chemat la sediu...mi s-a vorbit ca ultimului om...înțelegi? m-au amenințat! Vor sa le las tot: casă, pădure, pășune..toată agoniseala părinților noștrii. Cu toată presiunea creată deocamdată nu am iscălit nimic. Sunt ca niște șacali dar încă nu au mirosit planul nostru, trebuie să ne hotărâm repede!

Amalia se ridică împleticindu-se și cu mișcări lente se așează lângă soțul ei cuprinzându-i capul în palme, vrând parcă să-i mai ia din povara căzută asupra bărbatului, apoi murmură:

-Sunt foarte speriată și așa, poate dacă merg și vorbesc cu State, ne mai păsuiesc, doar am fost colegi de școala...ce zici?

-Bine, mergem mâine și încercăm să-i vorbim, nu de puține ori părinții mei l-au ajutat...deși mă îndoiesc!

-Vom face tot posibilul să rezistăm aici, nu vreau să părăsesc acest loc unde-mi este munca de-o viață...”

Acestea aveau să fie ultimele cuvinte auzite de fetiță din gura părinților săi. Atunci nu știa ce importanță să le dea. Nu cunoștea niciun domn State, fost coleg cu mama sa, așa că a trecut repede peste

acest episod tratându-l ne semnificativ specific unui copil de câțiva anișori.

A doua zi Beatrice, pentru că așa o chema pe fetiță, cobora veselă scările, cu mica sa pradă sub bluză, pradă ce conținea câteva fursecuri furate din camera lui Mara, femeia ce ajuta la treaba din casă, când se auzi un urlat sfâșietor de durere. Acesta venea din culoarul casei care o țintui pentru moment locului ca apoi să facă să alerge într-un suflet să vadă ce se întâmplă. Dădu peste silueta a doi domni într-o uniformă ciudată care tocmai încercau să-i acorde primul ajutor mătușii Elsa, sora mamei, care nu știu din ce motiv leșinase. Această priveliște îi va stăruii mulți ani în minte.

-Hai să luăm copilul de aici...se auzi o voce care o trăgea îndărăt și îndrăcit fără voia sa.

-Dar cum s-a întâmplat..se auzeau voci..Doamne sfinte, ce nenorocire!

-De dimineață un cioban ce mergea la stâna de vale a dat peste ei..se pare că au murit amândoi în timp ce mașina s-a lovit de pod și apoi s-a rostogolit în vale..acolo la fântâna cu cumpănă a lui Sașa..bombăni un sătean făcându-și cruce.”

Din acea învălmășeală de cuvinte și-a dat seama, atât cât putea ea înțelege la cei șase anișori că ceva îngrozitor se întâmplase cu părinții săi, mintea refuza să creadă că nu o să-i mai vadă niciodată, dar

din păcate așa avea să fie iar viața sa lua o nouă
turnură.

Micuțul, acele zile de coșmar nu le va uita
niciodată, nu reușea sa se debaraseze de imaginea
lugumbră a părinților săi așezați în două cutii
identice îmbrăcate în satin alb. Cele mai dragi ființe,
acum o priveau reci și nemișcate, zâmbetul lor,
cuvintele dulci dispăruseră în neant, parcă o
vrăjitoare făcuse o farsă transformându-i în ceară, iar
ea încă aștepta să se trezească să-și revină la normal.
Voia să se refugieze de toate aceste schimbări bruști
pentru sine alături de cățelușul său Ursu, un caniş ca
un ghemotoc de lațe lungi și negre neîngrijite care îi
rămăsese singura alinare, așadar încerca să se
strecoare printre aceste siluete cenușii, când, din
dreapta sa, se auzi o voce slabă:

-Oare ce se va întâmpla cu micuța Beatrice...
Doamne este doar un copil mic și nevinovat!

-Cred că va rămâne cu mătușa ei de pe mamă!

-Nu cred..ce nu știai? Biata femeie este foarte
bolnavă!

-Am zis eu că nu cobesc...se bătu cu mâna peste
gură umbra.

-Elsa a slăbit în ultimul timp, nici culoare în
obraji nu mai are, că mult a mai suferit după moartea
lui bărbasu, să-i fie țărâna ușoară, că tare s-a stins și
ăsta așa repede.

-Dumnezeu să-l ierte, biata Elsa, mătușa fetei
de pe mamă are cancer în fază terminală?

-Piu, piu pe pustii, că uite scăparăm de război și
murim pe capete de fieștece boli! Parcă ar fi un
blestem pe biata familie!

-Ei, nu mai vorbi și tu prostii..

-Atunci se pare că Beatrice va ajunge la un
orfelinat, nimeni nu-și poate asuma pe aceste timpuri
încă o gură în plus!

-Sărmana copilă!”

După cele auzite de copil aceasta simți că se
rostogoleau toți munții din spatele casei creând un
hău adânc, nu avea în urechi decât cuvântul
„orfelinat”. Alerga, alerga fără să țină cont de
zgârieturile de pe picioare pe care i le provocau rugii
de mure ce se agățau cu încăpățănare de poalele
fustiței. Cățelușul credincios o urmă schelălăind ușor
în timp ce țepii îi intrau în carne adânc.

-Bietul de tine! Ce ne facem acum bunul meu
tovarăș?... fetea abia acum plângea cu lacrimi amare
în sughituri mici și dese.

-Nu mai avem pe nimeni, asculta-mă, vorbește
în continuare cu cățelușul, suntem singuri, ai
nimănui! Până și Tony o are pe Mara, care nu este
mama lui, dar îl iubește! Auzi..orfelinat! păi de acolo
vine micuțul Tony, prietenul meu cel mai bun, și mi-
a povestit el mie cât de greu este!

Tony era un băiețel puțin cam tuciuriu, și locuia cu Mara, femeia din casă, într-o căsuță mică de la marginea râului din vale. Mara îl culesese de pe stradă. Băiatului căruia nu-i dădeai mai mult de 5 ani, din cauza condițiilor de viață în care trăise, era uscățiv, cu mâinile prea lungi pentru vârsta lui care atârnavu scheletice pe lângă un corp firav și care se chinuia din greu să iasă afară dintr-o pereche de pantaloni mult mai scurți pentru el, și o bluză peticită care făcea acea ființă plăpândă să dârdie de frig de și se rupea inima din toamnă până-n primăvară. Părul cărlionțat și negru scotea la iveală cu greu o față ascuțită și mereu mozolită dar, care era înzestrată cu cei mai frumoși ochi din lume. Avea o privire aparte, care te sfredelea pe dinăuntru strălucind de o istețime și inteligență care cu greu mai găsești la un copil de vârsta lui. El era cel care răspundea la toate întrebările venite ca un vârtej la acea vârstă și la care nu găseau încă răspunsuri.

-Tony, de ce tu stai în căsuța ta mică și eu în casa mea mare?...de ce nu te muți la noi? ..baiatul se scărpină puțin la ceafă și răspundea:

-Pentru că nu suntem la fel!

-Ce prostii spui...cum nu suntem la fel? Avem mâini, ochi, picioare asemănătoare!

-Nu mai turui degeaba! Chiar nu pricepi? Tu ești ..bogată, eu sunt sărac!

-Ce-i aia bogat și sărac?

-Of, mă omori cu întrebările tale! Așa este lumea împărțită..așa vrea Dumnezeu!

-Bine, nu te bosumfla..dar Dumnezeu de cine este?"

Tony rămase pe deplin încurcat, de obicei răspundea la orice întrebare pusă de Beatrice, dar acum însăși se întreba cine-i acest Dumnezeu de care vorbesc mai mereu oamenii mari și care poate împărți lumea-n două, dacă este așa de puternic, și el băiețelul de nicăieri are atâtea întrebări să-i pună, cine știe poate cândva îl va întâlni...și bătut cu piciorul furios o piatră ce se rostogoli în vale. Îl va întreba de bătăile încasate de la ceilalți copii mai mari din orfelinat, de foamea și de frigul îndurat, de lipsa părinților săi. Trase aer puternic în piept, la dracu, măcar mi-a ramas bucuria de a fi cu Beatrice împreună, se consolă el.

Natura se contopea cu cei doi copii, nimic nu le scăpa, toată ziua alergau în lung și-n lat, cunoșteau fiecare stufăriș, fiecare văgăună, viroagă, poeniță, scorbură din cine știe ce arbust, fiecare oază de apă, fiecare adiere de vânt, ce-i mângâia creștetul acestor două mogâldețe minunate și nevinovate.

Deși evita să-i povestească toate ororile prin care trecuse în orfelinat, fetița știa că băiatul are lacrimi în ochi și tremură când i se aduce aminte de zilele petrecute acolo. Beatrice gândi cu groază la ce